

POSTANOWIENIE

24 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 24 września 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa F.W.

przeciwko Bankowi [...] spółce akcyjnej w G.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Banku [...] spółki akcyjnej w G.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 17 listopada 2023 r., I ACa 1684/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwanego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 listopada 2023 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 9 czerwca 2022 r. uwzględniającego w części powództwo i zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 26 390,66 EUR z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pozwany wskazał przyczyny kasacyjne określone w art. 398⁹ § 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które wyraził w pytaniu: Czy w świetle art. 45 i art. 46 ust. 1 pkt 1) i 3) ustawy Prawo pocztowe z dnia 12 czerwca 2003 r. (a obecnie art. 17 ustawy Prawo pocztowe z dnia 23 listopada 2012, Dz. U. 2012 poz. 1529 z dalszymi zmianami) oraz art. 3 ust. 1 i 4 tiret 3 w zw. z art. 2 pkt 9) Dyrektywy 97/67/WE w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług 15 grudnia 1997 r., potwierdzenie doręczenia (odbioru) przesyłki poleconej nadanej za pośrednictwem Poczty Polskiej a doręczonej na terenie Holandii lub innego kraju Unii Europejskiej stanowi dokument urzędowy, korzystający z domniemania z art. 244 § 1 i § 2 k.p.c., czy na ocenę tego dokumentu jako urzędowego wpływa znany z urzędu fakt niestosowania przez państwo doręczenia prawa UE w zakresie obowiązków płynących z ww. Dyrektywy lub prawidłowość wypełnienia zwrotnego potwierdzenia odbioru, a jeżeli tak - czy dokumentem urzędowym jest także pismo Poczty Polskiej (publicznego operatora/operatora wyznaczonego) stanowiące odpowiedź na reklamację złożoną przez nadawcę usuwające wątpliwości mogące płynąć z nieprawidłowego wypełnienia zwrotnego potwierdzenia odbioru?

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że prawidłowy dowód doręczenia pisma stronie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., zaświadczającym fakt i datę doręczenia, korzystającym z domniemania prawidłowości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2011 r., V CZ 123/10, niepubl.). Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia jednoznacznie wynika przy tym, że Sąd Apelacyjny nie kwestionował charakteru dokumentu urzędowego dowodom doręczenia przesyłki rejestrowanej adresatowi w innym kraju Wspólnoty. Wskazał jednak, że strona może podważać prawdziwość dokumentu pocztowego potwierdzenia i w okolicznościach sprawy doszedł do przekonania, że powód obalił domniemanie wynikające z dokumentu pocztowego potwierdzenia. Ocena, czy przedłożone przez pozwanego dowody doręczenia wraz z pismem Poczty Polskiej – odpowiedzią na złożoną reklamację mają status dokumentów urzędowych nie jest istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zważywszy, że u podstaw rozstrzygnięcia legło stwierdzenie przez sąd, iż powód obalił ewentualne domniemanie doręczenia mu przez pozwanego pisma z 28 maja 2012 r. oraz wypowiedzenia z 29 czerwca 2012 r., pozwany zaś nie wykazał również, że skierował do kredytobiorców pozostałe dwa pisma informujące o istnieniu zadłużenia przeterminowanego, stosownie do regulacji § 15 zawartej przez strony umowy kredytu z 12 września 2005 r. aneksowanej 15 lipca 2008 r.

Skarżący nie wykazał również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, którą wiązał z naruszeniem przez Sąd Apelacyjny art. 228 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Sposób doręczeń w Holandii listów poleconych był przedmiotem ustaleń już Sądu Okręgowego, który poczynił w tym zakresie ustalenia w oparciu o zeznania powoda. Pozwany podważał w apelacji ustalenie Sądu Okręgowego, że w Holandii listy doręczane są przez listonoszy w ten sposób, że jeśli listonosz nie zastanie adresata, to zdarza się, że samodzielnie wypełnia potwierdzenie odbioru i wrzuca list do skrzynki. Trudno zatem przyjąć za skarżącym, że to właśnie ustalenie przez Sąd Apelacyjny sposobu doręczenia przesyłek w Królestwie Niderlandów jako faktu znanego mu z urzędu uniemożliwiało wypowiedzenie się przez pozwanego co do tego faktu i podjęcie stosownej inicjatywy dowodowej w celu wykazania faktu przeciwnego. Konfrontacja argumentacji wniosku w tym zakresie z motywami zaskarżonego orzeczenia ujawnionymi w jego uzasadnieniu nie przekonuje, że

zarzucane przez skarżącego naruszenie skutkowało wydaniem orzeczenia oczywiście wadliwego, które nie powinno się ostać, a tym samym spełniona jest przyczyna kasacyjna z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[a.ł]

(K.L.)